

Τὸ ἀρχ. ἀποκρίνομαι. Ὁ τύπ. ἀποκρένομαι καὶ μεσν.

1) Ἀπαντῶ εἰς τὸ ἐρωτώμενον, δίδω ἀπάντησιν σύνηθ. : Φωνάζω φωνάζω καὶ δὲ μ' ἀποκρίνεται κἀνένας. Ἀποκρίνεται ὁ δεῖνα καὶ τοὺς λέει. Ἄν σοῦ μιλῇσῃ ἄσκημα, ἐσὺ μὴν τοῦ ἀποκριθῇς. Τὸν ρωτῶ, μὰ δὲ μοῦ ἀποκρίνεται σύνηθ. Τόση ὥρα σοῦ μιλάω καὶ δὲν ἀποκρεῖσαι Κορινθ. Δὲς τί ἀποκρεῖται; Μακεδ. Ἐτῆρε νῆ ἀποκρίτε Τσακων. || Φρ. Σίντας κρέν'νι ν' ἀποκρίνισι (ὅταν σοῦ ζητοῦν τὴν κόρην σου εἰς γάμον, νὰ μὴ ἀρνῆσαι) Αἰτωλ. || Παροιμ. Ἀλλὰ λέω τοῦ καλοῦ μου καὶ ἄλλα μ' ἀποκρίνεται (ὅταν περὶ ἄλλων ἐρωτᾷ τις, περὶ ἄλλων δὲ ἀπαντᾷ ὁ ἐρωτώμενος. καλὸς = μνηστήρ) Αἰγίν. || Ἄσμ.

Σὰν εἶδεν ἔτο' ἡ μάγνα του, πολ-λὰ τὸν ἐφοήθη, ἄνοιξε τὸ στομάτι τῆς, γλυτθεῖα τὸν ἀποκριθῇ Κύπρ.

Τσαῖ τσεῖνη μ' ἀποκριθῇσε, ἀλλὰ δὲ δὸ δουράρω, τὸ δρωτό μου ἀγαπητικὸ νὰ τὸν ἀδδαδοννάρω

Θήρ. (Οἶα) Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η 6660 «κι ἂν μὲ ἐρωτήσῃ ὁκάποιος διατὶ τρόπον τὸ ἐποίκεν; | ἐγὼ τοῦ ἀποκρένομαι...» β) Ἀπαντῶ αὐθαδῶς, ἀντιλέγω εἰς ἀνώτερον Κεφαλλ. : Δὲ θέλω περέτη ν' ἀποκρίνεται.

2) Ἀναδέχομαι τι, ἀναλαμβάνω τὴν εὐθύνην, τὴν ὑποχρέωσιν τινος Ἀνδρ. Εὐβ. (Κονίστρ.) Ἡπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Γέρμ. κ.ά.) Σάμ. —Γέρ. Κολοκοτρών. 57 καὶ 139: Ἀποκρινόμεθα ὅλα τὰ ἔξοδα ὅπου ἔχετε καμωμένα Γέρ. Κολοκοτρών. 139 Ὅμοιο σύνορογ δυνῇ εἰς τὴν στρατά... σιρατηλάτης, νὰ εἶναι ἀποκριζάμενα τὰ χωριά τὰ τριγυρινά, ἐὰν δὲν παραδώσουν τοὺς κλέφτες Γέρ. Κολοκοτρών. 57 Ὅσα ἔξοδα τρέξουν θὰ τὰ ἀποκρίνεται Ἀνδρ. Γε' αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἐγὼ ἀποκρένουμι Σάμ. || Παροιμ. Μῆτε ρωτηζάμενος μῆτ' ἀποκριζάμενος (οὔτε ἠρωτήθην οὔτε ἄρα εὐθύνομαι δι' ὅ,τι συνέβη ἢ μέλλει νὰ συμβῇ) Κονίστρ. κ.ά. Οὔτε ὀριζάμενος εἶμαι οὔτε ἀποκριζάμενος (οὔτε ἐξουσιάζω τι οὔτε εὐθύνομαι δι' ὅ,τι συμβαίνει) Γέρμ. Οὐρ'ζάμινους καὶ ἀποκρισάμινους (ὁ μὴ ὑπ' ἄλλου ἐξαρτώμενος, αὐτεξούσιος, ἀνεξάρτητος. οὐρ'ζάμινους = ὀριζάμενος) Ἡπ. 3) Ἀνταποκρίνομαι, ἀντιστοιχῶ πρὸς τι Ἴονιοι Νῆσ. : Τὸ πρῶμα μου ἀποκρένεται, ἂν χρωστάω.

ἀποκρίνω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κρίνω.

Τελειώνω τὴν κρίσιν : Ἐκρίναν τῆς ἀποκρίνασιν.

ἀπόκρισι ἡ, σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀπόκρισι Τσακων. ἀπόκρουσι Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀπόκρισις.

1) Ἀπάντησις εἰς τὸ ἐρωτώμενον σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) Τσακων. : Τὸν ρώτησα, μὰ δὲ μοῦ ὅσως ἀπόκρισι. Περιμένω ἀπόκρισι σύνηθ. Ὡν' θὰ νῆ δοῦ ἀπόκρισι (δὲν θὰ τοῦ δώσω ἀπόκρισι) Τσακων. Ν' ἀφηγκριστῇς καλὰ ἔντα ἀπόκρισι θὰ σ' πῇ Σκῦρ. || Ἄσμ.

Χρονοῇ καῖγλαν φέρετε τοῦ ρῆα νὰ καθίσῃ, νὰ βγάλλῃ τὴν ἀπόκρουσιν τοῦ βέη νὰ μιλῇσῃ

(καῖγλαν=καρέκλαν) Κάρπ. 2) Ἀπάντησις εἰς ἐπίκληξιν, εἰς ἔλεγχον, ἀπολογία Ἀνδρ. (Κόρθ.) Εὐβ. κ.ά. : Νὰ ἰδοῦμε τί ἀπόκρισι θὰ δώσῃ 'ς τὸν πατέρα του Εὐβ. || Ἄσμ.

Ὅπ' ἀγαλᾶ μελαχρινὴ πρέπει νὰ ἔχῃ γνῶσι, γιὰτ' ἔχει μὲ τὸν ἔρωτα ἀπόκρισι νὰ δώσῃ

Κόρθ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 249 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «καὶ μὲ τὴν ὥρα τὴν πολλὴν 'ς ἀπόκρισι κινήθη, | μὲ κλάημα καὶ ἀναστεναμὸ τοῦ φίλου 'πηλοήθη». Συνών. ἀποκρισιά.

ἀποκρισιὰ ἡ, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Φιγάλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπόκρισι.

Ἀπόκρισι 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἂν. : Ἄσμ.

Κε' ὁ Δῆμος ἀποκρεῖται, δίνει ἀποκρισιὰ.

ἀποκρισιάρης ὁ, Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἴονιοι Νῆσ. Κρήτ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) κ.ά. ἀποκροσιάρης Μεγίστ. —(Νουμᾶς 148,9) ἀποκροσιάρης Ἀθ. Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. ἀποκλισιάρης Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. ἀποκρισιάρης, παρ' ὁ καὶ ἀποκλισιάρης. Καὶ παρὰ Μαχαιρ. 1,156 (ἐκδ. RDawkins) ἀποκλισιάρης. Διὰ τὸν τύπ. ἀποκροσιάρης ἰδ. ΓΧατζίδ. ἐν Ἀθηνᾶ 24 (1912) 26. Ὁ φθόγγος σῆα φωνητικῶς μεταβάλλεται εἰς σα κατ' ἀπώλειαν τῆς οὐρανώσεως.

1) Ὁ ἀποστελλόμενος ὅπως κομίσῃ προφορικὴν ἢ γραπτὴν ἀπάντησιν, διαγγελεύς, ἀγγελιαφόρος Ἴονιοι Νῆσ. Κρήτ. Κύπρ. Ἀνκ. (Λιβύσσ.) : Παροιμ. Ἄν λέγῃ ὅ,τι τοῦ λέγε, δὲ φταίγει ὁ ἀποκρισιάρης (ὅτι ὁ κομίζων δυσάρεστον ἀπόκρισιν δὲν εὐθύνεται δι' αὐτὴν) Ἴονιοι Νῆσ. || Ἄσμ.

Τετράδῃ τὸ ξημέρωμα ὥς τὸ κολατσιδάκι

ἀποκρισιάρη βέρανε τὸ Χατζῆ Ἀνετάκι

Κρήτ. 2) Ὁ μεσολαβὼν πρὸς σύναψιν συνοικεσίου, προξενητὴς Μεγίστ. —(Νουμᾶς ἐνθ' ἂν.) : Οἱ γονεῖς τῆς κόρης ἄμα σημαδέφουν τὸ γαμπρό... θὰ στείλουν μερικὸν συγγενεῖς καὶ φίλους, τοὺς ἀποκροσιάρηδες, νὰ πάν τὴ νύχτα μὲ τὸ φανάρι 'ς τοῦ γαμπροῦ τὸ σπίτι γιὰ νὰ γυρέψουν τὸ νέον ἀπὸ τοὺς γονεῖς του (Νουμᾶς ἐνθ' ἂν.) β) Πληθ. ἀποκρισιάρηδες, οἱ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς νύμφης ἀγγέλλοντες τὴν μέλλουσαν ἄφιξιν τῆς συνοδείας τοῦ γαμπροῦ Θράκ. (Σαρεκκλ.) 3) Ὁ μὴ διστάζων νὰ ἀπαντᾷ, τολμηρὸς, ἀναιδὴς εἰς ἀποκρίσεις Νάξ. (Ἀπύρανθ.) : Πολὺ ἀποκρισιάρης εἶναις κ' εἶσαι! Ἀποκρισιάρη 'νναῖκα. β) Ὁ ὁμιλῶν ταχέως Πελοπν. (Βούρβουρ.) : Εἶναι ἀποκρισιάρη, λέει τοῖς κουβέντες τῆς γλήγορα. 4) Εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν ὁ ἀποκρινόμενος διὰ τοῦ «κύριε ἐλέησον» ἢ «ἀμήν» εἰς τὰς αἰτήσεις τοῦ ἱερέως Ἀθ.

ἀποκρισιάτωρας ὁ, Ἡπ. ἀποκρισιάτωρας Ἰθάκ. Κεφαλλ. Λευκ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπόκρισι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άτωρας.

Ὁ κομίζων ἀπόκρισιν : Παροιμ. Ἀποκρισιάτωρας δὲ δέρνεται (ὁ κομίζων δυσάρεστον ἀπόκρισιν δὲν εὐθύνεται δι' αὐτὴν) Κεφαλλ. || Ἄσμ.

Καλὸς ἀποκρισιάτωρας πάει 'ς τὸν κάτω κόσμον

καὶ ὁπῶχει λόγια ἄς τοῦ πῇ καὶ ἄς τοῦ τὰ παραγγεῖλῃ

Λευκ.

ἀποκρισοβόλι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπόκρισι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -βόλι.

Πολλὰ καὶ πὼς αὐθάδεις ἀποκρίσεις : Εἶδ' ἀποκρισοβόλι ναι, καμένε, ποῦ τὸ δώνεις! Συνών. ἀποκρισοθέμι.

ἀποκρισοθέμι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπόκρισι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -θέμι.

Ἀποκρισοβόλι, ὁ ἰδ.

ἀποκροκύδα ἡ, ἀμάρτ. ἀποκροκία Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. κροκύδα.

Πληθ., τὰ μετὰ τὸ λανάρισμα ὑπολειπόμενα ἄχρηστα ἔρια.

ἀποκρόκυδο τό, Ἴονιοι Νῆσ. Παξ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. κροκύδι.

Ἀπόρριμμα ἐκ τῆς κατεργασίας τοῦ λίνου, τῆς καννά-

βεως, τοῦ μαλλίου ἐνθ' ἄν. : Παροιμ. Ἀκαμάτρα κροκνδοῦ, τὸ σκουλλὶ τὸ μῆνα γνέθει, τ' ἀποκρόκνδο τὸ χρόνο Παξ. Συνών. κροκνδα.

ἀποκρόμμυδο τό, ἀμάρι. ἀποκρόμι'δο Μύκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. κρομμύδι.

Μικρόν, ἀτροφικὸν κρόμμυον.

ἀπόκρουμα τό, Μακεδ. (Δεσπότης.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκρούω.

Τὸ δι' οὗ ἀποκρούεται βάσκανος ὀφθαλμὸς (μικρὸς ἀρτίσκος ψημένος εἰς τὴν ἀνθρακίαν, συνερραμμένος μετὰ μικροῦ νομίσματος εἰς τὸ δισάκκι τοῦ γεωργοῦ τὸ περιέχον τὸν σίτον, μὲ τὸν ὁποῖον πρόκειται νὰ ἀρχίσῃ τὴν σποράν).

ἀποκρούω ἀμάρι. ἀπουκρούον Μακεδ. (Σισάν.) ἀπουκρούγον Μακεδ. (Σισάν.) ἴπουκρούζω Κύπρ. Μέσ. ἀπουκρούουμι Μακεδ. (Φιλ.) ἴπουκρούουμι Θεσσ. (Καλαμπάκ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κρούω. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀποκρούω.

1) Κρούω, βάλλω, κτυπῶ τινα διὰ τοῦ βασκάνου ὀφθαλμοῦ, βασκαίνω Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Μακεδ. (Σισάν. Φιλ.): Ἐχ' πουλὺ καλὸ μάτ', ἅμα σὶ ἰδῇ, σὶ ἀπουκρούει Σισάν. Ἡ νύφ' ἀπουκρούχι 'ς τὸν χουρὸ αὐτόθ. Φτύσ' του νὰ μὴν ἀπουκρουχίῃ αὐτόθ. Ἰπουκρουγμένον 'νι τοῦ πιθὶ Καλαμπάκ. 2) Ἐπὶ πλύσεως ἐνδυμάτων κττ., κτυπῶ τὸ πλυνόμενον ἐπὶ τῆς λιθίνης πλύστρας πρὸς καθαρισμὸν Κύπρ.: Ἐπούκρουσες τὸ ροῦχον τὸ ἔσπασες τὰ κουμπιά του. Ἰπουκρούζει τὰ ροῦχα δυνατά. Ἰπούκρουσ' τὰ σετόνια.

ἀποκρυαίνω Χίος ἴπουκρυαίνω Κύπρ. ἀποκρυγαίνω Κρήτ. ἴπουκρυαίνω Κρήτ.

Τὸ μεσν. ἀποκρυαίνω. Ὁ τύπ. ἀποκρυγαίνω ἐν Ἑρωφίλ. πρῶξ. Δ στ. 136 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.)

Α) Κυριολ. 1) Καθίσταμαι κρύος, ἀποβάλλω τὴν θερμότητα, ἀποψύχομαι Κρήτ. Χίος: Ἐποκρύανε τὸ φαεῖ Χίος Ἐποκρυγιάνα δὰ πόδια του σὰ δοῦ ἀποθαμένον Κρήτ. Ἀλλάξετε τὸν ἀποθαμένο, γιατί δ' ἀποκρυγιάνη καὶ δὰ ξυλώσῃ αὐτόθ. Συνών. κρυώνω. 2) Αἰσθάνομαι ρίγος ἔνεκα φόβου, δειλιῶ, ἀποδειλιῶ Κρήτ. Κύπρ.: Ἐποκρύανεν 'πὺν τὸν φόον του Κύπρ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑρωφ. ἐνθ' ἄν. «μὰ δῶ θωρῶ τὸ βασιλγὸ περίσσα θυμωμένο, | νὰ τοῦ σιμῶσω χάνομαι καὶ ὅλος ἀποκρυγαίνω».

Β) Μεταφ. 1) Γίνομαι ἀπρόθυμος, ἀποθαρύνομαι, ἀπογοητεύομαι ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,344 (ἐκδ. RDawkins) «ἀποκρυάναν ὡς γοιὸ νὰ εἶχαν τσακιστὴν». Καὶ μετβ. ἀπογοητεύω τινὰ Κρήτ.: Ἐγάλα ἀηγε, μὰ τὰ λόγια τοῦ κόσμου τὸν ἐποκρυγιάναγε. 2) Μαραίνομαι, ἐλαττοῦμαι ἐνθ' ἄν.: Ἐποκρύγιαν' ἡ-ῖ-δρεξί σου Κρήτ. Πβ. ἀποκρυανίσκω.

ἀποκρυανίσκω Πελοπν. (Μάν.) ἴπουκρυανίσκω Κύπρ. —Δλιπέρτ. Τζιμπρ. τραοῦδ. 2,42 ἴπουκρυανίσκω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κρυανίσκω.

1) Ἀποβάλλω τὴν θερμότητα, καθίσταμαι κρύος ἐνθ' ἄν.: Ἰπουκρυγανίσκουν τὰ πόδια του τὸ 'εν-νὰ πεθάνῃ Κύπρ. || Φρ. μεταφ. Ἀποκρυανίσκει ἡ πάδα του (κρυώνει τελείως ἡ ράχis του. Ἐπὶ τοῦ ἀποβαλόντος τὸν προστάτην, τὸ στήριγμά του) Μάν. 2) Μεταφ. μαραίνομαι, ἐλαττοῦμαι Κύπρ. —Δλιπέρτ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Μὲ τὰ τραοῦδικα ὀφτδαιρη, Θέ μ', ἡ τδοιλὰ μεινίσκει τὴ ἀγάπη 'ς τ' ἀτυβέρητον σπῆτιν ἴπουκρυανίσκει Δλιπέρτ. ἐνθ' ἄν.

Πβ. ἀποκρυώνω.

ἀποκρύβω Κάρι. κ.ἀ. ἀπουκρύβον Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποκρύπτω.

Κρύπτω τι ἀπὸ τινος, ἀποκρύπτω, δὲν φανερώνω: Μέναν δὲν ἤξιρι νὰ μὴ καλέσ', γιατί μ' ἀπόκρυν' ἡ μητρυνιά μ' Αἰτωλ. || Ἄσμ.

Μῆε κ' ἐρνήστηκέ του το μῆε κ' ἐπόκρυνέ το Κάρι.

ἀπόκρυος ἐπίθ. Ζάκ. ἀπόκρυος Νάξ. κ.ἀ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίθ. κρύος.

Ὁ ἐντελὴς κρύος, ὁ ἀποψυχθεὶς ἐνθ' ἄν.: Φρ. Κρύος κὶ ἀπόκρυος (ἐπὶ νεκροῦ ἀποψυγέντος) Νάξ.: Ἄν ἔφαγα 'γὼ τὸν κρύο σου, κρύος κὶ ἀπόκρυος νὰ μείνω! (ὄρκος λογοπαικτικὸς) αὐτόθ.

ἀπόκρυφα ἐπίρρ. Ἡπ. (Κοπάν.) Θράκ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) κ.ἀ. ἀπόκρυφα Κρήν. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπόκρυφος.

Κρυφίως, λάθρα ἐνθ' ἄν.: Τὴν πῆραν ἀπόκρυφα Κοπάν. || Ἄσμ.

Καὶ τὸν καλὸ της φώναξε κὶ ἀπόκρυφα τὸ λέγει Θράκ.

Ξένε, σὲ κλαίει ἡ ξενιτειά, ξένε, σὲ κλαίν τὰ ξένα κὶ ἀπόκρυφα σὲ κλαίω κ' ἐγὼ, κρυφ' ἀπὸ τοὺς γειτόνους ἄγν. τόπ. Συνών. ἀντίκρυφα, κρυφά, μυστικά.

ἀποκρυφιάζω Θράκ. (Κασταν. Μυριόφ. Σηλυβρ. Τζετ.) Μέσ. ἀποκρυφᾶσκουμι Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Χαλδ.) Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀπόκρυφα.

1) Διαλανθάνω, διαφεύγω τὴν προσοχὴν τινος Θράκ. (Κασταν. Μυριόφ. Σηλυβρ. Τζετ.): Μὲ ἀποκρύφιασε κ' ἔκαμε αὐτὸ κ' ἐκείνο Μυριόφ. Σὰ τὴ μιλήσης μὲ θυμὸ, σ' ἀποκρυφιάζ' καὶ τρώγει τὰ ροῦχα Κασταν. Μιὰ μέρα τὸν ἀποκρύφιασε κ' ἔβαλε τὸ χέρι τ' ἄνω 'ς τὴ λάσπη Τζετ. 2) Μέσ. ἀποκρύπτομαι, γίνομαι ἀόρατος, ἀφανὴς Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Χαλδ.): Ἀμον ντὸ ἐπεκρυφᾶσταν ἄσ' 'ς ἀθρώπ'ς, ἐρχίνεσεν νὰ φεύ' Χαλδ. Ἐπεκρυφᾶσταν κ' ἐκ'σεν ντὸ εἶπαν (ἤκουσε τὸ τί εἶπαν) αὐτόθ.

ἀποκρύφιασμα τό, ἀμάρι. ἀποκρυφῖασμαν Πόντ. (Σάντ.) ἀποκρύφᾶσμαν Πόντ. (Κερασ.) ἀποκρύφᾶγμαν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκρυφιάζω.

Τὸ νὰ ἐνεργῇ τις ὡς ἀποκεκρυμμένος.

ἀπόκρυφος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀπόκρυφος Κέρκ. Κρήτ. ἀπόκρυφος Κρήτ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπόκρυφος.

1) Ὁ ἀποκεκρυμμένος, μυστικός: Ἐκαρτέρουνε κάτω 'ς ἕνα ἀπόκρυφο μέρος Κέρκ. —Ποίημ.

Μὲ περηφάνεια ἀπόκρυφη πλακώνει 'ς τὸ πλευρό μου ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,191

Ἐνοιωθα ἀπόκρυφη χαρά, ἐνοιωθα περηφάνεια αὐτόθ. 147

Κᾶποιος διαβάτης μὲ καιρὸ διαλάλησε μιὰ μέρα ὅτι 'ς ἀπόκρυφην ἐρ'μὴν εὔρε χρυσὴ φλογέρα Κρυστάλλ. Ἔργα 1,207. 2) Τὸ οὐδ. ἀπόκρυφα τά, ὡς οὐς. τὰ μυστικά, τὰ μὴ κοινολογούμενα, ἀπόρητα: Ποίημ.

Γιὰ σὲ δὲν ἔχω ἀπόκρυφα κ' εἶσαι πνευματικὸς μου ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,363

ἀποκρύωμαν τό, Πόντ. (Χαλδ.) ἀπόκρωμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκρυώνω.

Ὀλίγη ψῦξις θερμοῦ τινος ἢ ζέοντος ἐνθ' ἄν.: Τὴ φαγεῖ τ' ἀποκρύωμαν ἀναμένω (περιμένω νὰ κρυώσῃ λίγο τὸ φαγητόν) Χαλδ.

